

[Morten Lange.]

Det er nøjagtigt det samme, som vil blive tilfældet ved en lang række af Københavns universitets forskellige afsnit i de kommende år, at vi simpelt hen på grund af mangel på stole og borde bliver nødt til at spørge, om det da virkelig kan være meningen, at der skal gennemføres en undervisning, når man ikke er i stand til at undervise studenterne. Det er ikke kæmpebevillinger, som er nødvendige for at løse den slags spørgsmål for en kort årrække, men jeg tror, at en hel samling af nødløsninger er strengt nødvendig og må iværksættes ganske omgående, hvis folkettingen skal have nogen som helst chance for ikke at høste endnu mere utak for de nedskæringsbudgetter, som man vedtog i forliget, og som har gjort det nødvendigt at tage stilling til alle disse sager. Det kan ikke lade sig gøre at køre videre på den måde. Undervisningen går plet for plet i stå, simpelt hen fordi studentertallet ikke kan rummes.

Jeg har ikke nævnt Århus universitets forhold. Der bliver det, så vidt jeg kan overskue det, komplet umuligt at gennemføre de studier, som man omhyggeligt begyndte på for 2 år siden. Der står man om 1 år eller 2 simpelt hen uden mulighed for at anvise studenterne noget sted at fortsætte deres arbejde.

Det er ikke på den måde, man får løst spørgsmålet om lærermangel og tekniker-mangel. Hvis det skal være den udvej, vi skal følge fremad, kan vi snart lige så godt sige, at vi har besluttet, at vi ikke kan klare det alligevel. Lad nu gå med det, eller lad nu ikke gå med det, for det kan ikke gå, men lad mig nøjes med at sige et par ord til. Det drejer sig om et sted, hvor der i hvert fald ikke er tale om strækning af bygningshåndværkerne.

Det er bekendt, at en række af de højere læreanstalter har det således, at de til deres almindelige driftsudgifter til deres forskellige laboratorier får bevillinger på finansloven af en størrelse, som nogenlunde svarer til, hvad erfaringerne viser. Disse såkaldte annua drejer sig for Københavns universitet, som jeg har pillet ud af regnskabet fra 1961, om 4,9 mill. kr., som var det, der faktisk blev forbrugt. I budgettet for 1962-63 er beløbet 3.980.000 kr., altså væsentlig lavere. Nu er stillingen, som man måske

vil vide, den, at det i forbindelse med forliget blev aftalt at lægge et alvorligt låg over alle optagelser på tillægsbevillingsloven, og til alle københavnske universitetsinstitutioner er der udsendt den ene skrivelse efter den anden om, at man under ingen omstændigheder må overskride det, som er bevilget på finansloven, altså i realiteten en nedskæring fra 4,9 mill. kr. til 3,9 mill. kr. Nå ja, et eller andet får man vel presset igennem, lidt småorer, men en sådan nedskæring, samtidig med at studentertallet er steget med 25 pct. eller noget i den retning, og samtidig med, at vi har fået den nye studenterårgang ind, som har sprængt rammerne for al undervisning, er komplet umulig; det kan ikke lade sig gøre.

Jeg er ikke rigtig klar over, hvad man har tænkt sig, at man rundt omkring skulle gøre, når man pludselig får et sådant nedskæringsdiktat. Jeg ved godt, hvad man gør: man lader være at foretage nødvendige anskaffelser, indtil man kommer til februar og marts, og så håber man, at regningen først kommer i april. Sådan har man klaret det finansår. Ser man så på, hvad der står på det realistiske forslag, ja, så lyder det på 4.563.000 kr. Enten er dette ikke realistisk, eller også er det en nedskæringslinje, som er komplet uacceptabel. Det er en nedskæring i forhold til forbruget i 1961 og det på trods af stigningen i studentertallet og i bogstavelig talt alle omkostninger.

Jeg vil meget gerne have, om den højtærede undervisningsminister — og bekræftet af den højtærede finansminister — vil gøre det klart, at dette tal er fleksibelt. Hvis det ikke er det, må der træffes meget alvorlige foranstaltninger i retning af, hvad der kan lade sig gøre for de penge. Vi har ikke tænkt os at betale driftsudgifterne af vor egen gage, det er vel ikke meningen.

Ser man så på nogle andre ting for at se, hvordan nedskæringslinjen går videre, opdager man, at det egentlig ikke er spor morsomt at dyrke dette finanslovsforslag. Vi ved, udgifterne er steget på et hvilket som helst punkt. F. eks. det lille pæne tilskud til tidsskrifter, som undervisningsministeriet i mange år har undladt at sætte op trods gentagne henstillinger fra forskellige videnskabskommissioner o. s. v., er på 125.000 kr. Det er blevet foreslået talrige gange, at beløbet skulle sættes klækkeligt i vejret,